

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/170/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1417212241
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1417212241.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobkyne: S. Z. , narodená dňa XX.X.XXXX, trvale bytom Z., M. č. XXXX/XX, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, Piešťany, Teplická č. 7434/147, zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., IČO: 47 234 679, Trenčín, 1. mája č. 173/11, za ktorú koná Mgr. Gabriela Goliašová, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 27. marca 2018, č.k. 25 Csp 139/2017-65, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 27. marca 2018, č.k. 25 Csp 139/2017-65, vo výrokoch:

- I., ktorým určil, že úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy zo dňa 6.12.2011, č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov;

- II., ktorým vyslovil, že dohoda o zrážkach zo mzdy zakotvená v úverovej zmluve zo dňa 6.12.2011, č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným za účelom zabezpečenia pohľadávky žalovaného z úverovej zmluvy zo dňa 6.12.2011, č. XXXXXXXXXXXX, naformulovaná v znení „Spoločnosť a klient podpísi na tejto zmluve zároveň uzatvárajú ... c/ dohodu o zrážkach zo mzdy, to všetko v rozsahu uvedenom pred textom úverových podmienok a v ÚP“, je neprijateľná podmienka, a preto je neplatná;

- III., ktorým určil, že úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 22.8.2015, č. XXXXXXXXXXXX, uzavretý medzi žalobkyňou a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov;

- IV., ktorým dohodu o zrážkach zo mzdy zo dňa 22.8.2015, uzavretú medzi žalobkyňou a žalovaným za účelom zabezpečenia pohľadávky žalovaného zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 22.8.2015, č. XXXXXXXXXXXX, v znení „Dohodli sme sa, že ak sa ako klient oneskoríte so splácaním úveru, z vyššie uvedenej zmluvy, sme oprávnení požadovať, aby ....“, vyhlásil za neprijateľnú podmienku, teda neplatnú;

- VI., ktorým žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konani; p o t v r d z u j e .

II. Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava IV. rozsudkom zo dňa 27.3.2018, č.k. 25 Csp 139/2017-65, I. určil, že úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy zo dňa 6.12.2011, č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov; II. dohodu o zrážkach zo mzdy zakotvenú v uvedenej úverovej zmluve za účelom zabezpečenia pohľadávky žalovaného z úverovej zmluvy zo dňa 6.12.2011, č. XXXXXXXXXXXX, naformulovanú v znení „Spoločnosť a klient podpísi na tejto zmluve zároveň uzatvárajú ... c/ dohodu o zrážkach zo mzdy, to všetko v rozsahu uvedenom pred textom

úverových podmienok a v ÚP“, vyhlásil za neprijateľnú podmienku, a preto neplatnú; III. určil, že úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 22.8.2015, č. XXXXXXXXXXXX, uzavretý medzi žalobkyňou a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov; IV. dohodu o zrážkach zo mzdy zo dňa 22.8.2015, uzavretú medzi žalobkyňou a žalovaným za účelom zabezpečenia pohľadávky žalovaného zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 22.8.2015, č. XXXXXXXXXXXX, v znení „Dohodli sme sa, že ak sa ako klient oneskoríte so splácaním úveru, z vyššie uvedenej zmluvy, sme oprávnení požadovať, aby ....“, vyhlásil za neprijateľnú podmienku, teda neplatnú; V. konanie zastavil v časti o určenie, že revolvingový úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 22.8.2015, č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov; VI. žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 15.8.2017, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd určil, že úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy zo dňa 6.12.2011, č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej medzi ňou a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov, že dohoda o zrážkach zo mzdy zakotvená v tejto úverovej zmluve za účelom zabezpečenia pohľadávky žalovaného z uvedenej úverovej zmluvy je neplatná, ako aj že hotovostný úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 22.8.2015, č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej medzi ňou a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov, že revolvingový úver poskytnutý na základe uvedenej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, že dohoda o zrážkach zo mzdy zo dňa 22.8.2015, uzatvorená medzi ňou a žalovaným za účelom zabezpečenia pohľadávky žalovaného zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 22.8.2015, č. XXXXXXXXXXXX, je neplatná. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že obe úverové zmluvy podľa nej neobsahujú všetky podľa zákona č. 129/2010 Z.z. požadované náležitosti. Naliehavý právny záujem videla v potrebe odstránenia právnej neistoty medzi ňou a žalovaným, pričom poukázala na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Dôvody bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmlúv o spotrebiteľských úveroch videla v porušení ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. upravujúcich obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to správnej výšky ročnej percentuálnej miery nákladov, uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru, uvedenia údajov o výške, počte, termínoch, splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradia, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Dohodu o zrážkach zo mzdy uzatvorenej tak vo vzťahu k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ako aj vo vzťahu k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX považovala za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

2. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie vyjadreniami strán sporu, listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Medzi stranami sporu nebola sporná skutočnosť, že dňa 6.12.2011 uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len zmluva č. 1), ani že dňa 22.8.2015 uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len zmluva č. 2). Medzi stranami taktiež nebol sporný obsah týchto zmlúv. Na základe zmluvy č. 1 poskytol žalovaný žalobkyňi bezúčelový úver v celkovej výške X.XXX,- €, pričom celková čiastka splatná spotrebiteľom bola v zmluve uvedená vo výške XX.XXX,XX €, mesačná splátka vo výške XXX,XX €, počet splátok 84, ročná úroková sadzba 25,35 %, RPMN od 29,5 % do 30,6 % a priemerná hodnota RPMN vo výške 18,29 %; lehota splatnosti bola vymedzená ako 84 mesiacov po poskytnutí úveru, do 15. dňa v poslednom mesiaci. V dolnej časti zmluvy bol drobnejším písmom uvedený text „Spoločnosť a klient podpísi na tejto zmluve zároveň uzatvárajú ... c/ dohodu o zrážkach zo mzdy, to všetko v rozsahu uvedenom pred textom úverových podmienok a v ÚP.“ Na základe zmluvy č. 2 poskytol žalovaný žalobkyňi bezúčelový úver vo výške X.XXX,- €, celková výška mesačnej splátky bola XX,XX €, k termínom splatnosti splátok zmluva odkazom uvádza, že prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom, v ktorom je splatná prvá splátka. Informácie o splátkach nájdete po registrácii aj na www.SpravcaFinancii.sk. Ročná úroková sadzba bola uvedená vo výške 21,60 %, RPMN vo výške 24,1 %, odplata 21,60 %, priemerná hodnota RPMN 15,44 %, celková čiastka splatná spotrebiteľom (bez platieb za doplnkové služby) X.XXX,XX €, počet splátok 84 a termín konečnej splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru, do 15. dňa v poslednom mesiaci. Vo vzťahu k revolvingovému úveru bola dohodnutá výška úverového rámca XXX,- €, ročná úroková sadzba XX,XX %/11,88 %, mesačná úroková sadzba 2,19 %/0,99 %, výška mesačnej splátky 4 % z dlžnej čiastky

(minimálne 12,- €), RPMN 38,81 %, odplata 30,19 %, priemerná hodnota 23,53 %, celková čiastka splatná spotrebiteľom XXX,XX €, termín splatnosti splátok 20. deň v mesiaci. Zároveň bola uzatvorená na zabezpečenie úveru zo zmluvy č. 2 dohoda o zrážkach zo mzdy.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 2 písm. f/, k/, § 11 písm. a/ (resp. ods. 1 písm. b/) vo vzťahu k zmluve č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv č. 1, č. 2, § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 298 ods. 1, ods. 2 C.s.p., a dôvodil tým, že žalobkyňa sa môže domáhať určenia právnych skutočností vymedzených v žalobe, ktoré vyplývajú priamo zo zákonnej úpravy. K otázke existencie naliehavého právneho záujmu uviedol, že s účinnosťou od 1.1.2018 bol novelizovaný zákon o spotrebiteľských úveroch, keď bol do § 11 doplnený odsek 4, podľa ktorého spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. Spôsob, ako bol v jednotlivých zmluvách vymedzený termín konečnej splatnosti úveru (84 mesiacov po poskytnutí úveru, do 15. dňa v poslednom mesiaci, tak v zmluve č. 1, ako aj v zmluve č. 2), nie je naplnením dikcie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť vyjadrený konkrétnym dátumom (s uvedením dňa, mesiaca a roku) tak, aby spotrebiteľ mal jednoznačnú vedomosť o termíne, kedy má vykonať úhradu bez toho, aby sa vystavil hrozbe sankcie v prípade nedodržania termínu, pričom v konkrétnom prípade takáto hrozba je z dôvodu, že žalovaný termín nevymedzil dostatočne určito. Poukázal napríklad na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 14.7.2015, sp.zn. 17 Co 2/2015, podľa ktorého údaj o termíne splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť v zmluve uvedený výslovne, nemožno ho vyvodzovať z ďalších náležitostí, napríklad zo splátok úveru. Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru. Nepochybné zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanoveniu počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. i/, kde sa uvádza aj počet splátok, a tak počet splátok nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru, a preto pri citovanom ustanovení iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy. Podľa rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18.2.2016, sp.zn. 16 Co 267/2015, nie je povinnosťou spotrebiteľa, aby si sám vypočítal a vyhodnotil v zmluve uvedené údaje, ak túto povinnosť dodávateľovi ukladá zákon, pričom sa vyžaduje presná časová špecifikácia termínov splatnosti jednotlivých splátok a konečnej splatnosti celého úveru a je úlohou dodávateľa, aby vstupné údaje matematicko-logickými operáciami premietol do konkrétnych časových údajov, ktoré budú termíny splátok a konečnú splatnosť úveru predstavovať. Pokiaľ samotná zmluva tieto presné údaje neobsahuje, nemožno apelovať na aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určeniu termínu konečnej splatnosti úveru matematickými operáciami z iných dostupných údajov v zmluve. Stotožnil sa s výkladom v citovaných rozhodnutiach a nepovažoval za dôvodné sa od tohto výkladu odchyľovať, možno tento výklad v spotrebiteľských úverových zmluvách považovať za ustálený. Ak by aj mala byť opodstatnenou argumentácia, že z vyjadrenia konečnej splatnosti spotrebiteľských úverov v jednotlivých zmluvách je možné dovodiť presný termín konečnej splatnosti, je potom na mieste otázka, prečo ho priamo konkrétne jednoznačne neuviedol žalovaný v úverových zmluvách, hoci táto povinnosť viazala jeho, ako dodávateľa. Prvoinštančný súd poukázal na to, že zmluvy č. 1 a č. 2 neobsahujú ani presný údaj o výške, počte a termínoch splátok v rozdelení na istinu, úroky a iné poplatky v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluvách je uvedená len výška mesačnej splátky (141,60 € v zmluve č. 1; 74,18 € v zmluve č. 2), z ktorých nie je možné zistiť, koľko z nich predstavuje samotná istina, koľko úrok, a koľko iné poplatky. Zákonom stanovené členenie splátky na istinu, úroky a iné poplatky nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a zároveň aby si veriteľ voči dlžníkovi nemohol uplatňovať aj také nároky, na ktoré nemá právo. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch pritom jednoznačne vyplýva, že tieto údaje musia byť obsahom samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (nie iného dokumentu). Túto otázku je možné taktiež považovať v súdnej praxi za ustálenú, poukazujúc pritom napríklad na rozsudky Krajského súdu v Trnave zo dňa 15.5.2013, sp.zn. 11 Co 102/2013, Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15.4.2015, sp.zn. 15 Co 203/2015, Krajského súdu v Žiline zo dňa 29.1.2016, sp.zn. 10 Co 265/2015, Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25.6.2014, sp.zn. 6 Co 523/2014, Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.11.2015, sp.zn. 10 Co 265/2015, Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.1.2018, sp.zn. 27 Co 310/2017. Len príkladom uviedol rozhodnutia odvolacích súdov, pričom mnoho ďalších obdobných rozhodnutí tak odvolacích ako aj prvoinštančných súdov je dostupných na webovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (www.justice.gov.sk) v časti, v ktorej sú zverejňované

súdne rozhodnutia. Považoval preto aj vo vzťahu k tejto otázke rozhodovaciu činnosť súdov za ustálenú a nevidel dôvod sa od nej odchyľovať. Absencia náležitostí uvedených v ustanoveniach § 9 ods. 2 písm. f/, k/, má podľa § 11 ods. 1 písm. b/ (resp. ods. 1 písm. a/ vo vzťahu k zmluve č. 1, v závislosti od účinného znenia zákona o spotrebiteľských úveroch) za následok, že obe úverové zmluvy je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov. K dohodám o zrážkach zo mzdy tak vo vzťahu k zmluve č. 1, aj k zmluve č. 2, poukázal na ich formulárový charakter. V prípade zmluvy č. 1 je táto dohoda zakomponovaná drobným písmom priamo do textu zmluvy. V prípade zmluvy č. 2 bola síce dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená na osobitnej listine, o jej formulárovosti svedčí aj dikcia „Ak medzi nami bola uzatvorená aj zmluva o revolvingovom úvere, dohodli sme sa, že túto dohodu uzatvárame aj k zabezpečeniu úhrady záväzkov zo zmluvy o revolvingovom úvere, a to v rovnakom rozsahu.“ Z uvedeného je zrejmé, že ten istý formulár používa žalovaný bez ohľadu na skutočnosť, či v tomto prípade uzatvára úverovú zmluvu súčasne aj zmluvu o revolvingovom úvere alebo nie. V tomto kontexte má aj vyhlásenie spotrebiteľa, že si je vedomý toho, že uzatvorenie dohody je dobrovoľné a bol poučený o možnosti ju neuzatvoriť, len formulárový charakter. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy nie je založený na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale na predstave veriteľa o výške pohľadávky a jej príslušenstva. Výška pohľadávky síce môže mať oporu v zmluve, ale pri zmluve so zmluvnými podmienkami, ktoré neboli predmetom posúdenia súdu alebo inej objektívnej inštitúcie, je relevantné ex offo súdne preskúmanie týchto podmienok práve z dôvodu nebezpečenstva, že spotrebiteľ zmluvné podmienky nedokáže vyhodnotiť. Ochrana pred neprijateľnými podmienkami sa má poskytnúť obdobne, ako to vyžadujú vnútroštátne pravidlá verejného poriadku. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované trvajúcou existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky v právnom vzťahu k dodávateľovi bez ohľadu na to, či došlo k použitiu tejto zmluvnej podmienky, aby spotrebiteľ nebol obťažovaný hrozbou aplikácie takejto dohody o zrážkach zo mzdy, ktorej neplatnosť nikto neurčí (rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 30.1.2018, sp.zn. 11 Co 9/2018). Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov hoci v prípade zmluvy č. 2 uzatvorená na samostatnom tlačive, má charakter štandardnej zmluvnej podmienky používanej žalovaným pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch so spotrebiteľmi. Je preto právne bezvýznamné, či takáto dohoda vyplýva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo z osobitnej zmluvy. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov bola v prípade oboch zmlúv uzatvorená na predtlačenom formulári v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a žalovaný ničím nepreukázal individuálny charakter tohto dojednania. Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov umožňuje obísť dôležitý prvok v ochrane spotrebiteľa ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok so zameraním na to, či tieto nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Vyhodnotil potom tak dohodu o zrážkach zo mzdy obsiahnutú v zmluve zo dňa 6.12.2011, č. XXXXXXXXXXXX, ako aj uzatvorenú v súvislosti s úverovou zmluvou zo dňa 22.8.2015, č. XXXXXXXXXXXX, ako neprijateľné zmluvné podmienky, v dôsledku čoho sú obe tieto dohody neplatné. K rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15, uviedol, že toto rozhodnutie nemohlo mať vplyv na rozhodnutie v prejednávanej veci. Uvedený rozsudok nie je spôsobilý zmeniť rozhodovaciu prax všeobecných súdov Slovenskej republiky pri posudzovaní otázky splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Súdny dvor Európskej únie vykladá výlučne právo Európskej únie, nie je oprávnený poskytovať výklad vnútroštátneho práva, v čom majú kompetenciu iba vnútroštátne súdy. Aj v rozhodnutí C 42/15 Súdny dvor Európskej únie poskytol výlučne výklad smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/28/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zrušení smernice Rady 87/102/EHS a nevyjadroval sa ku konkrétnemu výkladu slovenského zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého konkrétnu vec posudzoval a rozhodol. Pri konflikte smernice a vnútroštátneho zákona členského štátu Európskej únie je povinnosťou vnútroštátneho súdu skúmať, či môže smernici priznať priamy účinok. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, je povinnosťou súdu skúmať, či môže smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môže zákon vykladať eurokonformne. Takýto eurokonformný výklad zákona však nie je absolútny, pretože nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, lebo by sa jednalo o výklad contra legem. Otázka priameho účinku smernice vo všeobecnosti sa v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva únie aplikovať priamo, bezprostredne na prípad, ktorý riešia. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice

zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také, sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci (rozsudok Krajského súdu Prešove zo dňa 23.1.2018, sp.zn. 4 Co 55/2017). Záverom dodal, že mu bolo doručené dňa 15.2.2018 vyjadrenie žalovaného k replike žalobcu, hoci výzva (formou uznesenia) s 15-dňovou lehotou mu bola doručená už dňa 20.11.2017. Podľa ustanovenia § 153 ods. 1, ods. 2 C.s.p. sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ustanovenie § 296 vylučuje aplikáciu týchto ustanovení vo vzťahu k spotrebiteľovi ako slabšej strane, nie však k dodávateľovi, ktorý bol v tomto konaní v pozícii žalovaného, z dôvodu ktorého na uvedené podanie žalovaného neprihliadal. Žalovaný vo svojom podaní na podporu svojich tvrdení poukázal znovu na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15, ako aj na niektoré rozhodnutia vnútroštátnych súdov vo vzťahu k aplikácii ustanovení § 9 ods. 2 písm. f/, k/ zákona o spotrebiteľských úveroch. V odôvodnení tohto rozsudku už príkladmo uviedol rozhodnutia súdov (prvoinštančných i odvolacích), ktoré sa nezhodujú s argumentáciou žalovaného, o ktorých možno stále uviesť, že v rozhodovacej praxi vo vzťahu k aplikácii ustanovení § 9 ods. 2 písm. f/, k/ zákona o spotrebiteľských úveroch prevládajú.

3.2. Trovy konania súd prvej inštancie právne neodôvodnil, konštatoval, že v konaní bola úspešná žalobkyňa aj keď v časti o určenie, že revolvingový úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 22.8.2015, č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov, zavinila zastavenie konania, čo by inak malo za následok vznik nároku žalovaného v tejto časti na náhradu trov konania. Vzhľadom na skutočnosť, že vo všetkých ostatných častiach bola žalobkyňa úspešná, bol by jej konečný úspech prevažujúci a vznikol by jej pomerný nárok na náhradu trov konania. Vyhovel však návrhu žalobkyne, ktorá navrhla, aby súd žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti tomuto rozsudku vo výrokoch I., ktorým súd prvej inštancie určil, že úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy zo dňa 6.12.2011, č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov; II., ktorým prvoinštančný súd vyslovil, že dohoda o zrážkach zo mzdy zakotvená v úverovej zmluve za účelom zabezpečenia pohľadávky žalovaného z úverovej zmluvy zo dňa 6.12.2011, č. XXXXXXXXXXXX, naformulovaná v znení „Spoločnosť a klient podpísmi na tejto zmluve zároveň uzatvárajú ... c/ dohodu o zrážkach zo mzdy, to všetko v rozsahu uvedenom pred textom úverových podmienok a v ÚP“, je neprijateľná podmienka, a preto je neplatná; III., ktorým súd prvej inštancie určil, že úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 22.8.2015, č. XXXXXXXXXXXX, uzavretý medzi žalobkyňou a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov; IV., ktorým dohodu o zrážkach zo mzdy zo dňa 22.8.2015, uzavretú medzi žalobkyňou a žalovaným za účelom zabezpečenia pohľadávky žalovaného zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 22.8.2015, č. XXXXXXXXXXXX, v znení „Dohodli sme sa, že ak sa ako klient oneskoríte so splácaním úveru, z vyššie uvedenej zmluvy, sme oprávnení požadovať, aby ...“, vyhlásil za neprijateľnú podmienku, teda neplatnú; VI., ktorým súd prvej inštancie žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania, podal včas odvolanie žalovaný dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie uvedeným v bode 18. napadnutého rozsudku, že z dôvodu absencie náležitostí § 9 ods. 2 písm. f/, k/ sú obe úverové zmluvy bezúročné a bez poplatkov, pretože už vo svojom vyjadrení k žalobe i v ďalšom vyjadrení poukázal na skutočnosť, že Okresným súdom Dunajská Streda bol podaný návrh na začatie prejudiciálneho konania pre obdobné právne posúdenie obsahových náležitostí právneho úkonu a rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., proti N. Z., bolo rozhodnuté tak, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. čl. 10 ods. 2 písm. h/, i/ smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Uvedené ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Dovoľáva sa výkladu ustanovenia § 9 ods. 2

písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch v súlade s princípom právnej istoty podľa čl. 2 ods. 2 C.s.p., s poukazom na dôvodovú správu k tomuto článku. Ďalej konštatoval, že judikatúra Európskeho súdneho dvora je rozhodovacou praxou Súdneho dvora Európskej únie, ktorú vytvárajú rozhodnutia tohto súdu v jednotlivých preskúmaných záležitostiach. Európsky súdny dvor je pritom jedným z orgánov Európskej únie, na ktorý členské štáty tejto nadnárodnej organizácie preniesli určité rozhodovacie právomoci, a tak rozhoduje spory medzi vládami členských štátov a európskymi inštitúciami, prejednáva aj žaloby jednotlivcov či organizácií proti inštitúciám Európskej únie. Zároveň dohliada, aby členské štáty dodržiavali európske právo a preskúmava aj súlad právnych aktov vydávaných inštitúciami Európskej únie so zakladajúcimi zmluvami, ktoré tvoria akoby ústavu Európskej únie. Judikatúra Európskeho súdneho dvora má pritom najmä zabezpečovať jednotný výklad práva Európskej únie, a tak aj jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. V prípadoch, kedy Európsky súdny dvor podáva právny výklad ustanovení európskeho práva či už v jednotlivých rozhodnutiach alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií Európskej únie má judikatúra Európskeho súdneho dvora všeobecnú záväznosť. To znamená, že týmto výkladom Európskeho súdneho dvora sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal, či štát alebo inštitúcia Európskej únie, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo, ako aj samotné orgány Európskej únie. Judikatúra Európskeho súdneho dvora má preto povahu prameňa európskeho práva. Jedným z najvýznamnejších rozhodnutí, v ktorom výklad práva nadobudol takúto všeobecne záväznú povahu (stal sa právnou normou), a ktoré patrí do judikatúry Európskeho súdneho dvora je prípad *Costa v. Enel*, vyplynula z neho zásada nadradenosti európskeho práva nad právo vnútroštátne. Toto pravidlo pritom nie je súčasťou zakladajúcich zmlúv, na základe konkrétneho prípadu však o ňom rozhodol Európsky súdny dvor, na základe čoho už vo všetkých členských štátoch Európskej únie platí, že ak je akékoľvek vnútroštátne pravidlo (napríklad zákon, vyhláška) v rozpore s európskym právom, orgány daného štátu ho nemajú uplatňovať. Súdny dvor Európskej únie bez akýchkoľvek výhrad patrí k najvyššej súdnej autorite, pričom parafrázoval jeho záver: „zmluva nemusí spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny“ musí byť zohľadnený pri výklade dotknutého ustanovenia právneho poriadku Slovenskej republiky. Žalovaný sa zároveň dovoľáva výkladu § 9 ods. 2 písm. k/ v súlade s princípom eurokonformného výkladu právnej normy, t.j. výklad v súlade so smernicou tak, aby sa zabezpečil „reálny účinok“ smernice k cieľu vytvoriť skutočný vnútorný trh. Zo strany európskeho práva vychádza členským štátom povinnosť lojality reprezentovaná čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii a Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Podľa tohto článku majú štáty zabezpečiť bezporuchovosť realizácie cieľov a politik Európskej únie. Takéto koncipovanie umožnilo Súdnemu dvoru Európskej únie vyvodenie princípu nepriameho účinku európskeho práva prostredníctvom svojej judikatúry, teda vznik eurokonformného výkladu práva. Právny rámec pre potreby slovenského právneho poriadku poskytuje čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky; právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Takýto výkladový princíp je v modernom právnom poriadku začlenený medzi základné interpretačné pravidlá právnych noriem (čl. 3 ods. 1 C.s.p.). Poukázal aj na to, že z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že členské štáty Európskej únie majú povinnosť interpretovať svoje národné právo v súlade so smernicami, napríklad v rozhodnutiach C-106/77 *Simmenthal*; C-14/83 *Colson and Kamann*; C-397/01-*Pfeiffer*. Uviedol, že aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení zo dňa 22.2.2018, sp.zn. 3 Cdo 146/2017, dôvodil, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky; v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky); pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje; od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.11.2017, sp.zn. 43 Co 24/2017, Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 15.1.2018, sp.zn. 10 Csp 90/2017, Okresného súdu Poprad zo dňa 21.11.2017, sp.zn. 17 Csp 158/2017, Okresného súdu Lučenec zo dňa 16.10.2017, sp.zn. 13 Csp 132/2017. K tvrdeniu súdu prvej inštancie uvedenom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že vzhľadom k tomu, že jeho vyjadrenie k replike žalobkyne bolo podané oneskorene a preto naň neprihliadal, uviedol, že sa ospravedlňuje za oneskorené podanie, avšak kapacitné dôvody mu neumožňujú zakaždým včas podať vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu, pričom vždy dbá na to, aby došlo k jeho zaslaniu do vytýčeného pojednávania a nedochádzalo k porušeniu

zásady hospodárnosti, keď podľa § 154 C.s.p. prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Nesúhlasil ani s názorom prvoinštančného súdu, že uzavreté dohody o zrážkach zo mzdy pri úverových zmluvách sú neprijateľné zmluvné podmienky, pretože sa domnieva, že domáhať sa neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy, ktoré boli uzavreté s úverovými zmluvami, je možné len v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, na ktoré je ale oprávnená len právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa a orgán dohľadu podľa osobitného predpisu v zmysle § 302 C.s.p. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 26.2.2018, sp.zn. 5 Csp 61/2017; Okresného súdu Prešov zo dňa 21.2.2018, sp.zn. 14 Csp 43/2016. Žalovaný dodal, že dohoda o zrážkach zo mzdy je bežným mechanizmom na zabezpečovanie záväzkov, typicky využívaným najmä v bankovom sektore pri zabezpečovaní peňažných záväzkov z úverov a pôžičiek. Zákon vyžaduje na platnosť dohody o zrážkach zo mzdy len dve podmienky, písomnú formu a skutočnosť, že zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, než by boli zrážky pri výkone rozhodnutia. Žiadne ďalšie podmienky, ktorých nesplnenie by malo za následok neplatnosť takejto dohody, zákon neobsahuje. Ponecháva účastníkom zmluvného vzťahu voľnosť pokiaľ ide o obsahovú stránku dohody a formu v tom zmysle, že dohoda o zrážkach zo mzdy môže byť vo forme samostatnej dohody alebo môže byť aj súčasťou iného (hlavného) právneho vzťahu ako forma určitého zabezpečovacieho inštitútu (tzv. akcesorický vzťah). Úpravu dohody o zrážkach zo mzdy taktiež zahŕňa aj § 5a ods. 1 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorého účinnosť nastala až od 1.5.2014. V zmysle tohto ustanovenia je neprípustné zabezpečenie uspokojenia pohľadávky alebo splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy, ibaže táto dohoda bola uzavretá vo forme osobitnej listiny, spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť. Uvedené podmienky boli pri obidvoch uzavretých dohodách splnené. Dohoda o zrážkach zo mzdy pri zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.8.2015 bola v zmysle vyššie uvedeného vyhotovená už na osobitnej listine a v tejto súvislosti poukázal na rozsudky Okresného súdu Prievidza zo dňa 30.1.2018, sp.zn. 14 Csp 146/2017, Okresného súdu Rožňava zo dňa 18.12.2017, sp.zn. 5 Csp 37/2017. Záverom dodal, že žalobkyňa podpísaním predmetných dohôd musela byť uzrozumená s tým, že môže pristúpiť k vymáhaniu dlžnej čiastky uplatnením uvedenej dohody. Z jeho strany voči žalobkyni k uplatneniu predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy ani pri jednej z napadnutých zmlúv nedošlo, z dôvodu ktorého absentuje naliehavý právny záujem na ich vyhlásení za neprijateľné zmluvné podmienky. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zmeniť, prípadne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie; žiadal trovy konania.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne. Zmluva o úvere je jednoznačne bezúročná a bez poplatkov, pretože neobsahuje obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., a to presný údaj o ročnej priemernej miere nákladov pri zmluve o úvere zo dňa 6.12.2011, termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru pri oboch zmluvách a nesprávny údaj o celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom pri zmluve o úvere zo dňa 6.12.2011, čo má za následok nesprávny výpočet ročnej priemernej miery nákladov. Súčin mesačnej splátky a počtu splátok, t.j. $141,60 \text{ €} \times 84 = 11.984,40 \text{ €}$, ale zmluva uvádza údaj 11.056,08 €. Obe zmluvy neobsahujú všetky predpoklady použité na výpočet RPMN a v tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 11.5.2017, sp.zn. 5 Co 59/2017. Odvolaciemu súdu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správne potvrdiť.

6. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobkyne k jeho odvolaniu nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 31. júla 2019; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalovaného, upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

8. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

9. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

10. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, ktorý určil, že úvery, poskytnuté na základe úverových zmlúv zo dňa 6.12.2011, č. XXXXXXXXXXXX, a zo dňa 22.8.2015 č. XXXXXXXXXXXX, uzavreté medzi stranami sporu sú bezúročné a bez poplatkov, keď sa riadne zaoberal otázkou naliehavého právneho záujmu na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých spotrebiteľských úveroch. Náležite odôvodnil, že žalobkyňa sa môže domáhať určenia právnych skutočností vymedzených v žalobe, keďže to vyplýva priamo zo zákonnej úpravy, nakoľko od 1.1.2018 nadobudol účinnosť čl. XII bod 39 zákona č. 279/2017 Z.z., ktorým sa menil a doplnil zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menili a dopĺňali niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z.z. V tomto článku sa zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch doplnil v § 11 o nový odsek 4, podľa ktorého sa spotrebiteľ môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou; ako poznámka pod čiarou je uvedené 18ba, pričom táto poznámka pod čiarou k tomuto odkazu znie: § 137 ods. c/, d/ C.s.p. Odvolací súd dodáva, že aj keď v uvedenej novele absentujú prechodné ustanovenia, žalobkyňa sa mohla, tak ako aj v žalobe uvádzala, v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, účinného v čase podania predmetnej žaloby, domáhať požadovaného určenia ešte pred touto novelou, nakoľko podľa citovaného ustanovenia sa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva.

11. Nebolo možné sa stotožniť s odvolacou námietkou žalovaného, že obe úverové zmluvy uzavreté sporovými stranami spĺňali náležitosti ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. V úverovej zmluve zo dňa 6.12.2011, č. XXXXXXXXXXXX, je uvedená výška mesačnej splátky v sume XXX,XX €, počet splátok 84 s tým, že v splátke je zahrnutý poplatok za vedenie účtu v sume 2,49 €, s ročnou úrokovou sadzbou 25,35 %, RPMN od 29,5 % do 30,6 % s lehotou splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. V zmluve o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 22.8.2015, č. XXXXXXXXXXXX, je uvedená celková výška mesačnej splátky v sume XX,XX €, počet splátok 84, ročná úroková sadzba 21,60 %, RPMN vo výške 24,1 %, odplata vo výške 21,60 %, priemerná hodnota RPMN vo výške 15,44 %, s termínom konečnej splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. V čase uzavretia oboch uvedených zmlúv zákon č. 129/2010 Z.z. určoval v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k/, l/, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/, b/ citovaného zákona, účinného v čase uzavretia oboch predmetných spotrebiteľských zmlúv, sa okrem iného poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, resp. a/ až l/. To znamená, že tento zákon ustanovoval určité dôsledky porušenia určitých povinností ustanovených týmto zákonom. Ide o súkromnoprávny inštitút a toto ustanovenie je súčasťou dôslednej ochrany slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa a je transpozíciou všeobecnej požiadavky Smernice (č. 2008/48/ES zo dňa 23.4.2008) na stanovenie účinných, primeraných a odrádzajúcich sankcií. Ide o mechanizmus, ktorý motivuje veriteľa a prináša spotrebiteľovi prípadnú finančnú výhodu v prípade pochybenia veriteľa. Zároveň s ním nie je spojená okamžitá povinnosť vrátiť celý poskytnutý úver. Ustanovenie § 11 ods. 1 je špeciálnou úpravou absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Výklad a aplikácia tohto ustanovenia

zákona musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákon nedodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy, postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Zákon č. 129/2010 Z.z. ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia nerovnováhy medzi profesionálnym dodávateľom a spotrebiteľom bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti a to tie uvedené v § 11 zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Účelom náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože inak nie je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky. Uvedené nie je možné nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keď z iných ustanovení zmluvy vyplýva výška úrokov a poplatkov. Uvedené citované ustanovenie zákona má za cieľ v zrozumiteľnej forme informovať spotrebiteľa ako bude s jeho splátkou naložené, najmä aká časť úveru bude ňou splatená, okrem odplaty veriteľa. Uvedené údaje úverovej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu neobsahuje, ide teda o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú zákon sankcionuje tak, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

12. Nebolo možné stotožniť sa ani s odvolacou námietkou žalovaného, že v úverových zmluvách je riadne dohodnutá splatnosť úverov. V zmluve zo dňa 6.12.2011, č. XXXXXXXXXXXX, je uvedená lehota splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci a v zmluve o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 22.8.2015, č. XXXXXXXXXXXX, je uvedený termín konečnej splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, pričom v oboch zmluvách absentuje údaj kedy bol úver skutočne poskytnutý, takže uvedené znenie konečnej splatnosti úveru nie je naplnením zákonnej náležitosti uvedenej v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku správne dôvodil, že konečná splatnosť úveru musí byť stanovená presným časovým údajom (deň, mesiac a rok, v ktorý nastane konečná splatnosť úveru), aby mal spotrebiteľ predstavu o presnom časovom období, dokedy bude úver splácať, a tým si aj vybrať najvhodnejší úverový produkt z viacerých na trhu ponúkaných produktov. Tento povinný údaj (náležitosť) nemožno nahrádzať údajom o počte splátok a dátume ich splatnosti, ktorý je v tomto prípade nejasný a nezrozumiteľný.

13. K argumentácii žalovaného uvedenej v odvolaní, že zmluva o úvere obsahuje všetky požiadavky, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje s poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróva), odvolací súd uvádza, že tak ako konštatoval prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, uvedený rozsudok poskytol výklad výlučne smernice, a to čl. 10 ods. 2 písm. i/ v spojení s písm. h/, čl. 23, keď vyslovil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Súdny dvor Európskej únie vykladá výlučne právo Európskej únie a nie je oprávnený poskytovať výklad vnútroštátneho práva. V citovanom rozsudku Súdny dvor Európskej únie poskytol výklad výlučne smernice, ale nemohol sa vyjadriť, ani sa nevyjadroval, k výkladu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Záver Súdneho dvora Európskej únie uvedený v rozsudku vo veci C-42/15 je vzhľadom na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/, resp. písm. l/ citovaného zákona neaplikovateľný, pretože v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo, t.j. zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je tak iná od požiadavky Smernice 2008/48/ES, ktorá nadobudla účinnosť dňa 11.6.2008 a termín transpozície v členských štátoch bol do 11.6.2010. Uvedený zákon o spotrebiteľských úveroch účinný do 30.4.2018 uvádzal, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, z čoho je zrejmé, že tento zákon išiel nad rámec uvedenej smernice, keď jednoznačne vyžadoval vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov i splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie (v čl. 22 je upravená úplná harmonizácia ustanovení smernice spočívajúca v tom, že

členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú), je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil. K výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/, resp. l/ zákona o spotrebiteľských úveroch, účinných ku dňu uzavretia predmetných zmlúv, existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov Slovenskej republiky, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Súdny Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. smernice, jedná sa o spory medzi jednotlivcami. Zákon č. 129/2010 Z.z. v ustanovení § 11 ods. 1, ods. 2 hovorí o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1, resp. § 9 ods. 2 písm. a/ až l/, s/, z/ a aa/, ako aj ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd dodáva, že výklad zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty, ktorá je v Civilnom sporovom poriadku vyjadrená v čl. 2 ods. 2. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Vzhľadom na jednoznačné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, nemožno priznať smernici ani nepriamy účinok, pretože by išlo o výklad vnútroštátneho zákona contra legem a bola by tak porušená zásada právnej istoty. Z uvedeného vyplýva, že zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to uvádza § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý správne aplikoval súd prvej inštancie, je úver potom potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní postupoval v súlade s jednoznačným znením zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorým je pri svojej rozhodovacej činnosti viazaný, postupoval správne.

14. Žalovaný vo svojom odvolaní poukázal na viaceré rozhodnutia súdov, napríklad Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.11.2017, sp.zn. 43 Co 24/2017, Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 15.1.2018, sp.zn. 10 Csp 90/2017, ktoré sú v jeho prospech a podľa ktorých nemusí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať rozdelenie splátky na istinu, úroky a poplatky. Žalovaný sa ale nevysporiadal s konštantnou judikatúrou slovenských súdov (napríklad rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 22.10.2014, sp.zn. 24 Co 228/2014, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 31.5.2016, sp.zn. 14 Co 692/2015, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25.8.2016, sp.zn. 11 Co 11/2015), ktorá hovorí, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. sa má vykladať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Odvolací súd dodáva, že mu je známe uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.2.2018, sp.zn. 3 Cdo 146/2017, v ktorom vyslovil právny názor, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere (uzavretá podľa zákona č. 129/2010 Z.z.) obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tejto anuitnej splátky. Odpoveď na spornú otázku, či je možné považovať spotrebiteľský úver, ktorý bol poskytnutý do 30.4.2018, t.j. do prijatia zákona č. 279/2017 Z.z., účinný od 1.5.2018, za bezúročný a bez poplatkov, keď neobsahoval členenie splátky spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, doteraz nedala najvyššia súdna autorita, a tak odvolací súd dôvodí, že dané rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a odvolateľom uvedené rozhodnutia vo veci nemožno aplikovať a pri rozhodnutí z nich vychádzať. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2013, sp.zn. IV. ÚS 697/2013. V ňom Ústavný súd Slovenskej republiky poukázal na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva Beian v. Rumunsko (č. 1) zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných, veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštancie. Z hľadiska

princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštanca pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach. Ako je uvedené vyššie, doteraz sa tak nestalo.

15. Odvolací súd uvádza, že predmetná úverová zmluva neobsahuje ani uvedenie výšky poslednej splátky, čo je neprijateľné z hľadiska spotrebiteľskej ochrany a vyvoláva na strane spotrebiteľa neistotu, keď nevie určiť súhrnnú sumu splátok, ktoré má veriteľovi zaplatiť, čo prehlbuje jeho nerovné postavenie v právnom vzťahu s veriteľom a môže byť zdrojom svojvôle veriteľa. Už len samotné neuvedenie výšky poslednej splátky istiny, úrokov a iných poplatkov spôsobuje absenciu náležitostí v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia, t.j., že poskytnutý úver je podľa § 11 ods.1 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z.z. bezúročný a bez poplatkov.

16. K tvrdeniu žalovaného v odvolaní, že sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštanacie uvedeným v napadnutom rozsudku, ktorý považoval dohody o zrážkach zo mzdy za neprijateľné zmluvné podmienky, odvolací súd poukazuje na Smernicu Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá síce nie je pre členské štáty Európskej únie priamo záväzná, avšak predstavuje interpretačné pravidlo a ktorá už bola transponovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky. Podľa čl. 3 bod 1 citovanej smernice zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa. Podľa bodu 2 podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty, podmienky alebo jedna konkrétna podmienka, boli individuálne dohodnuté, nevylučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz. V zmysle čl. 4 uvedenej smernice bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia čl. 7, nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy, alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí. Podľa čl. 6 bod 1 členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok. Podľa čl. 7 bod 1 členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a subjektov hospodárskej súťaže existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov. Podľa prílohy tejto smernice bod 1 písm. e/ medzi podmienky uvedené v čl. 3 ods. 3 okrem iných patrí i podmienka vyžadovať od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako náhradu. Z obsahu úverovej zmluvy zo dňa 6.12.2011, č. XXXXXXXXXXXX uzavretej medzi stranami sporu vyplýva, že táto zmluva bola vopred pripravená dodávateľom pre neurčitý počet budúcich spotrebiteľov, zmluva bola pripravená v podobe predbežne formulovanej tzv. typovej, resp. štandardnej zmluvy, pričom do zmluvy sa dopĺňali iba údaje individualizujúce spotrebiteľa a ním vybraný úver. Zároveň je v tejto zmluve zahrnutá aj dohoda o zrážkach zo mzdy. Z obsahu druhej zmluvy o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 22.8.2015, č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej medzi stranami sporu taktiež vyplýva, že bola vopred pripravená dodávateľom pre neurčitý počet budúcich spotrebiteľov, zmluva bola pripravená vopred v podobe predbežne formulovanej tzv. typovej, resp. štandardnej zmluvy, pričom do zmluvy sa dopĺňali iba údaje individualizujúce spotrebiteľa a ním vybraný úver. Aj keď dohoda o zrážkach zo mzdy zo dňa 22.8.2015 nie je súčasťou zmluvy a je uzavretá samostatne, je aj táto dohoda vopred pripravená v podobe formulára, na ktorom sa doplnilo iba meno žalobkyne, bez uvedenia výšky úveru a podmienok jeho splácania. Žalobkyňa ako spotrebiteľ ak aj mala možnosť oboznámiť sa s dojednanými zmluvnými ustanoveniami pred uzavretím zmluvy, nemohla nesporne ovplyvniť ich obsah. Zmluvné dojednania obsiahnuté v predmetných zmluvách preto s poukazom na § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka a čl. 3 bod 2 smernice nemožno považovať za individuálne dojednané. Je nesporné, že žalobkyňa ako spotrebiteľ nemala žiadnu reálnu možnosť ovplyvniť obsah vopred dodávateľom navrhnutých a v predloženej zmluve fixne formulovaných dojednaní. Mohla iba zmluvu ako celok odmietnuť alebo ju prijať a podrobiť sa tak i dodávateľom nanútenému dojednaniu o o zrážkach zo mzdy. Dôkazné bremeno preukázať, že dojednanie bolo individuálne dohodnuté je však na dodávateľovi, t.j. žalovanom, ktorý však v konaní

individuálne dojednanie dohody o zrážkach zo mzdy nepreukázal, a preto bolo potrebné predmetné zmluvné podmienky nepovažovať za individuálne dojednané.

17. V preskúmvanej veci niet sporu o tom, že úverové zmluvy a nadväzujúce dohody o zrážkach zo mzdy majú spotrebiteľský charakter a žalobkyňa, v právnom vzťahu nimi založenom, má postavenie spotrebiteľa. Žalovaný, s ktorým žalobkyňa zmluvy a dohody uzatvorila, tieto považuje za platné, pričom mohol uplatniť právo na zrážky zo mzdy na základe uzatvorených dohôd o zrážkach zo mzdy, ktoré je zamestnávateľ žalobkyne povinný rešpektovať, teda žalobkyňa je priamo ohrozená vo svojej majetkovej sfére. Určovanie neplatnosti predmetných dohôd sa odvíja od posúdenia neprijateľnosti týchto dohôd ako zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Naliehavý právny záujem spotrebiteľa na určení neplatnosti neprijateľnej zmluvnej podmienky a vyslovenia jej neplatnosti vyplýva zo samotného zákonného ustanovenia (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., na ktorý žalobkyňa vo svojej žalobe poukázala). Dohoda o zrážkach zo mzdy predstavuje zabezpečovací prostriedok peňažnej pohľadávky, ktorú uzatvára veriteľ s dlžníkom. V spore identifikované dohody o zrážkach zo mzdy boli medzi stranami uzatvorené za účelom zabezpečenia pohľadávok žalovaného vyplývajúcich zo zmlúv o spotrebiteľských úveroch podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Ide o formulár, ktorého znenie bolo vopred pripravené zo strany žalovaného veriteľa bez individuálneho dojednania. Žalovanému sporné dohody umožňujú bez súdnej kontroly mimosúdne siahnuť na majetok dlžníka (žalobkyne) bez toho, aby žalovaným požadovaná pohľadávka voči žalobkyňi prešla súdnym prieskumom jej oprávnenosti a žalobkyňa je tak vystavená neprímeranému konaniu zo strany dodávateľa, čím reálne dochádza k narušeniu sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech práv žalobkyne ako spotrebiteľa. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok únieového práva, a to ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok, či nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že sa v procese zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť súd musí brať zreteľ. Systém ochrany zavedený Smernicou č. 93/13/EHS má pôvod v tom, že spotrebiteľ je v porovnaní s dodávateľom v nevýhodnejšom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, ktorá situácia ho vedie k prístúpeniu na podmienky vopred pripravené predajcom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 27.6.2000, vo veci Océano Grupo Editorial SA, C-240/98 až C-244/98; zo dňa 26.10.2006, vo veci Mostaza Claro, C-168/05). Súdny dvor preto s cieľom zabezpečiť úroveň ochrany v súlade s uvedenou smernicou viackrát zdôraznil, že tento nerovný stav môže byť kompenzovaný iba aktívnym postupom nezávislým od samotných zmluvných strán. Možnosť súdu skúmať nekalú povahu podmienky aj bez návrhu predstavuje vhodný prostriedok na dosiahnutie výsledku stanoveného čl. 6 citovanej smernice, t.j. zabránenie tomu, aby bol jednotlivý spotrebiteľ viazaný nekalou podmienkou a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného v čl. 7 tejto smernice, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 21.11.2002, vo veci Cofidis, C-473/00 a už citovaný Mostaza Claro). Ak by vnútroštátne právo umožnilo obísť takéto preskúmanie prostredníctvom uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy, išlo by o pozbavenie Smernice 93/13/EHS jej užitočného účinku.

18. V preskúmvanej veci obe dohody o zrážkach zo mzdy boli medzi stranami uzavreté v identické dni ako zmluvy o úveroch, z čoho vyplýva, že už v čase vzniku zmlúv o úveroch bola žalobkyňa ako spotrebiteľ nútená uzatvoriť dohody o zrážkach zo mzdy, pričom ich uzavretie nemohla odmietnuť, keďže nimi bolo podmienené poskytnutie úverov. Žalobkyňa mohla dohody o zrážkach zo mzdy odmietnuť, tým by si však zmarila možnosť poskytnutia úveru, alebo zmluvy o úvere vrátane dohôd o zrážkach zo mzdy podpísať, čím sa podrobila vykonávaniu zrážok zo mzdy bez možnosti akejkoľvek kontroly opodstatnenosti výšky pohľadávky, čo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa a predstavuje tak neprijateľnú zmluvnú podmienku znevýhodňujúcu spotrebiteľa. Z uvedeného dôvodu s poukazom na § 53 Občianskeho zákonníka sú neplatné, ako to správne vyhodnotil prvoinštančný súd. Obe dohody o zrážkach zo mzdy sú neprijateľné zmluvné podmienky, v dôsledku toho aj neplatné, pretože ich predloženie žalobkyňi na podpis bez náležitého vysvetlenia jej následkov, znamená nekalú obchodnú praktiku zo strany žalovaného (§ 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z.), ktorá je zakázaná s dôsledkom, že právny úkon (dohoda o zrážkach zo mzdy), ktorý je ich výsledkom, je pre rozpor s týmto zákonným zákazom absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Dohody svojim obsahom a účelom obchádzajú právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, pretože napriek tomu, že predmetné úvery sú bezúročné a bez

poplatkov, keď úrok vo výške 25,35 % v zmluve zo dňa 6.12.2011 a vo výške 21,60 % v zmluve zo dňa 22.8.2015 žalovanému reálne umožnili, aby prostredníctvom zrážok zo mzdy docielil bez súdneho preskúmania plnenie titulom takého úroku, na ktorý nemá nárok.

19. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného v odvolaní, že domáhať sa neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy uzavreté medzi stranami sporu je možné len v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, pretože žalobu nepodala právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa ani orgán dohľadu podľa osobitného predpisu (§ 302 C.s.p.), keď predmetom sporu nie je abstraktná kontrola spotrebiteľskej zmluvy. Právna úprava konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach (§ 301 C.s.p.) predstavuje implementáciu smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2009/22/ES zo dňa 23.4.2009 o súdnych príkazoch na ochranu spotrebiteľských záujmov. Ide o osobitný typ konania, ktorého zmyslom a účelom je vysloviť neprijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách alebo určiť obchodnú praktiku za nekalú mimo rámca konkrétneho sporu medzi spotrebiteľom a dodávateľom, na podnet špecificky legitimovaných subjektov a so špecifickými účinkami rozsudku (§ 305 C.s.p.). Osobitná procesná legitimácia na uplatnenie žalobného práva v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach svedčí podľa smernice č. 2009/22/ES najmä nezávislému orgánu alebo niekoľkým nezávislým orgánom špecificky zodpovedným za ochranu záujmov uvedených v čl. 1 smernice č. 2009/22/ES v členských štátoch, v ktorých tieto orgány existujú, a/alebo organizáciám, ktorých účelom je ochrana záujmov uvedených v čl. 1 smernice č. 2009/22/ES v súlade s kritériami stanovenými ich vnútroštátnym právom. V podmienkach Slovenskej republiky majú túto procesnú legitimáciu tzv. spotrebiteľské ochranné združenia a štátny orgán dohľadu (napríklad podľa zákona č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska v znení neskorších predpisov, zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), ktorým je napríklad Slovenská obchodná inšpekcia, ktorej doterajšia prevažne verejnoprávna ingerencia do ochrany práv spotrebiteľa sa rozširuje aj na oblasť tohto druhu súdneho konania. V predmetnom konaní sa neskúma neprijateľnosť zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve nezávisle od okolností konkrétneho prípadu, takže nejde o konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach. Žalobcom je v tomto prípade fyzická osoba - spotrebiteľ a nie vyššie uvedený nezávislý orgán či organizácia.

20. Odvolací súd zdôrazňuje, že ochranu spotrebiteľa možno podriadiť pod ústavný princíp rovnosti, ktorú možno ponímať ako rovnosť formálnu, ktorú má zabezpečiť zákonodarca pri tvorbe právneho poriadku alebo rovnosť faktickú, ktorá môže byť zabezpečená priamo zákonodarcom pri použití tzv. pozitívnej diskriminácie pri existencii faktickej nerovnosti alebo hendikepu. Ale i tam, kde sa zákonodarca nevydal cestou vedomého zvýhodnenia slabšieho, aby dal prednosť rovnosti faktickej pred formálnou, ponecháva súdom, ktoré pozitívne právo aplikujú, priestor pre riešenie napätia medzi neúplnosťou písaného práva a povahou konkrétneho prípadu cestou aplikácie ústavných princípov v materiálnom poňatí právneho štátu. Východiskom ochrany spotrebiteľa je potom postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza k záväzkovému vzťahu, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Ústavný princíp rovnosti sa premietá i do súkromného práva a prejavuje sa v súkromnoprávných vzťahoch. Doktrína rovnosti v súkromnoprávných vzťahoch vyžaduje, že súkromné právo garantuje každému čo najširšiu mieru možnosti slobodného konania, avšak práve preto, že ju garantuje každému, musí ju zároveň u niektorých obmedziť, aby bola zaručená všetkým. Zo stretu autonómie vôle a z idey rovnosti potom vyplýva ochrana slabšej zmluvnej strany a to s cieľom dosiahnutia vyváženej pozície, teda spravodlivosti, ekvity, či rovnováhy zúčastnených záujmov. Vo vzťahoch, v ktorých vystupujú strany, ktorých pozície sú značne nerovnovážne, sa nemožno uspokojiť s tým, že obom stranám budú poskytnuté rovnaké právne prostriedky, teda formálna rovnosť, lebo v skutočnosti nerovnosť východzích prostriedkov spôsobuje i nerovnosť vo výsledku samotnom. Riešenie tejto situácie je v tom, že slabšej zmluvnej strane (typicky spotrebiteľovi) je priznaných viac práv a silnejšej zmluvnej strane (dodávateľovi) je uložených viac povinností. Účelom danej právnej úpravy je teda snaha o dosiahnutie skutočnej rovnováhy tým, že budú právne vyrovnané východiskové ekonomické informačné a iné rozdiely, ktoré medzi stranami panujú. Aby bola dosiahnutá rovnosť, je nutné nerovnosť východzích pozícií korigovať rovnako nerovnou úpravou práv a povinností. V pozitívnom práve sa potom ochrana spotrebiteľa premietá do podoby vyššej informačnej povinnosti dodávateľa, do práv spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy, do podoby zákazu niektorých dojednaní v spotrebiteľských zmluvách, či do podoby

príkazu v pochybnostiach o význame spotrebiteľských zmlúv vykladať ich pre spotrebiteľa najpriaznivejšie. Princíp autonómie vôle a princíp rovnosti je doplňovaný a korigovaný princípom ekvity či spravodlivosti. Keďže v spotrebiteľskom práve je dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, lebo má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, tak okrem obmedzenia vyplývajúceho z vyššie uvedeného princípu rovnosti prostriedkov možno od dodávateľa očakávať i vyžadovať, že sa vo vzťahu k spotrebiteľovi bude chovať vo všeobecnej polohe poctivo. Ak nepostupuje týmto spôsobom, spreneverí sa dôvere druhého účastníka zmluvného vzťahu v poctivosť svojho konania a takémuto nepoctivému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. V praxi sa zásada poctivosti prejavuje okrem iného i tým, že text spotrebiteľskej zmluvy má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný, logicky usporiadaný. Princíp ochrany spotrebiteľa v žiadnom prípade neznamená, že táto nemá žiadne hranice a spotrebiteľ má iba práva a nemá žiadne povinnosti, resp. že dodávateľa je vždy potrebné považovať a priori za nečestného. Spotrebiteľovi však možno ukladať len také povinnosti a zaviazat' ho na zaplatenie popri istine takých úrokov, poplatkov či sankcií, ktoré boli dojednané v súlade so zákonom.

21. K tvrdeniu žalovaného, že jeho vyjadrenie k replike žalobkyne bolo podané oneskorene, pretože kapacitné dôvody mu neumožňujú zakaždým včas podať vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu, a na ktoré súd prvej inštancie neprihliadol, odvolací súd uvádza, že predmetné konanie bolo začaté za účinnosti Civilného sporového poriadku, ktorý zakotvuje zásadu kontradiktórnosti, t.j. prioritizuje sa procesná aktivita sporových strán, ktoré sú zásadne povinné tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení. Nová právna úprava v ustanovení § 150 C.s.p. zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu (§ 150 C.s.p.). Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu a je koncepčným predpokladom tzv. sudcovskej koncentrácie civilného sporového konania (§ 153 C.s.p.). Strany sporu tak nie sú oprávnené vykonať niektoré procesné úkony kedykoľvek v priebehu konania, ale iba v určenom štádiu konania. Ak procesný úkon strany, ktorý podlieha koncentrácii konania, nie je vykonaný včas, nespôsobuje za zákonom ustanovených podmienok procesnoprávne účinky. Absencia procesnoprávnych účinkov sa prejaví v tom, že súd na procesný úkon neprihliada. Koncentrácia konania má za následok osobitné procesnoprávne sankcie v podobe neúčinnosti procesného úkonu strany sporu za to, že strana porušila procesnú povinnosť riadneho vedenia sporu. Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť tomu, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany vyhodnotí v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškania procesného úkonu ospravedlní alebo prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že na procesný úkon neprihliadne, a tak mu neprizná procesné účinky. Prostriedky procesnej obrany, ktoré sú obsahom vyjadrenia žalovaného k žalobe (§ 167 ods. 2, ods. 4 C.s.p.) a prostriedky procesného útoku, ktoré sú obsahom vyjadrenia žalobcu k vyjadreniu žalovaného k žalobe (§ 167 ods. 3 C.s.p.) sú predložené včas, ak sú predložené v lehotách v zmysle § 167 C.s.p. Oneskorené predloženie prostriedkov procesného útoku alebo prostriedkov procesnej obrany môže súd ospravedlniť na základe objektívnych kritérií (napr. právna zložitosť veci) alebo subjektívnych kritérií (napr. schopnosť strany sporu rozpoznať potrebu tvrdiť určité skutočnosti). Keďže sudcovskú koncentráciu konania uplatňuje príslušný sudca podľa vlastnej úvahy, spadá do jeho kompetencie rozhodnúť, či na prostriedok procesného útoku či obrany, ktorý strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, bude prihliadať (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 15.11.2018, sp.zn. II. ÚS 530/2018). V prípade, ak žalovaný s kapacitných dôvodov nemohol včas podať vyjadrenie k vyjadreniu žalobkyne, mohol požiadať súd prvej inštancie o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia, čo však neurobil.

22. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku

ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil; jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax, pričom musí dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé, t.j. vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

23. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

24. Odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok aj vo výroku o náhrade trov konania, pretože žalovaný podal odvolanie aj proti tomuto výroku, avšak toto odvolanie vo vzťahu k výroku o trovách vôbec neodôvodnil, a preto odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom výroku; žalobkyňa odvolanie nepodala. Odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.).

25. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

26. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobkyni, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).